MIHAI GANEA

ULTIMA TRECĂTOARE

POEME

EDITURA TRANSILVANIA 2019

MIHAI GANEA

ultima trecătoare

MIHAI GANEA

ULTIMA TRECATOARE

Poezii

EDITURA TRANSILVANIA
2019

Redactor: Virginia Paraschiv

Tehnoredactor: Alin Oltyan

Coperta şi ilustraţii: Mihai Ganea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GANEA, MIHAI
Ultima trecătoare : poezii / Mihai Ganea. - Baia Mare : Editura Transilvania, 2018
ISBN 978-606-8423-34-0

821.135.1

ISBN 978-606-8423-34-0

PREFAȚA

Risipirea pelerinului

Pe ultima trecătoare se trece cu smerenie, în tăcere. Poetul Mihai Ganea alege, în cuprinsul volumului **Ultima Trecătoare** (Editura Transilvania, 2019) , să se dedice ideii de trecere ca pelerin smerit. Singur pelerinul prin ”cioburi de vremi în adormire”. O imensă și necuprinsă singurătate întocmită din cristalele ”ciobite” ale cunoașterii de sine, într-un univers confuz și repetabil al temelor false, infectate de amintirile păgâne din istoria strivirii ființei umane. Pașii ultimi prin ”Ultima Trecătoare” sunt anevoie de parcurs.

Îndoiala este cea mai cumplită și mai copleșitoare condamnare în calea ultimă a pașilor osteniți. Tăcerea enigmatică a umbrelor însoțește îndoiala. Semeția munților spre înaltul azur ceresc este și ea de nepătruns în gândurile mușcate de îndoială. Spiritul este atins în perpetuitate de spaime de necuprins și imposibil de definit. Îndoiala vinovată, ultima însoțire pe drumul neștiut și de neînțeles al mântuirii. Iscodirea continuă, prin întrebările puse lumii și marelui univers, au, ca ecou, anumite experiențe asumate: cavalerismul superb al ”ultimului” templier rămas de strajă crucii; hedonismul pur și inocent asumat după modelul biblic al divinei Sulamita; cercetarea urcușului printre stâncile însângerate, către spațiul celest, a pelerinului Christ, întoarcerea poate târzie, la Tatăl Suprem.

Conștiința credinței e singura certitudine cu care omul poate trece prin cărările întortocheate și enigmatice ale omului evadat dintre cutume. Cutume utopice și din ce în ce mai îndoielnice și mai îndepărtate. Disperarea omului în efortul de voință a cunoașterii noima minimală

din teroarea istoriei imediate, aduce note tragice, uneori de revoltă absolută.

Am încercat să pun în lumină ideea poetică supremă generată de poemele din volumul ”Ultima Trecătoare”. Poetul Mihai Ganea conferă ideii de îndoială valențe noi și convingătoare. Singurătatea eternă poate fi suportabilă, drumul de unul singur pe cărările din ultima trecătoare, poate fi asumat, cu tărie . Există însă ”spaimele crepusculare” ale scrutării și iscodirilor sterile . A pleca pe drumul ultim fără înțelegerea legilor lumii și universului celest. Cutumele nu mai au nici ele, funcția de ordonare și rigoare, s-au dus și ele, în ceața unei noime risipite și pierdute.

Suprema și istovitoarea suferință: îndoiala.

VIRGINIA PARASCHIV

rămas templierul

"celor rămaşi să păzească
trecătorile şi crucea"

rămas templierul păzind trecătoarea
amar celor doi pe un cal de noroc
departe sunt fraţii cu-armuri sclipitoare
plecaţi cavalerii şi crucea de foc

se-ncinge duşmanul pe noapte căzând
smerit pelerinul se-nchină şi plânge
dar lupta începe şi sabia arde
se clatină calul când lancea se frânge

mi-s fraţii plecaţi peste ţări la un semn
îngână înfrânt templierul rămas
s-au dus după grade onoruri şi fast
sunt singur cu spada la semn de popas

din cer văzătorul a tot şi a toate
va trece cămila prin gaură-n ac
să fie de pildă duşmanilor crucii
rămas templierul în luptă sărac

veni-vor Kadoshii din marele templu
pe câmpul de luptă va sta ostenit
rămas cavalerul cu sabia frântă
alături de crucea lui Crist răstignit

bătrânul din Breb

stătea bătrânul acela în prag de mănăstire
părea sculptat de meşteri în anotimp de vară
zăceau alături cioburi de vremi în adormire
înghesuite-n ziduri cu zeii lor de ceară

şi nu plângeau copacii nici lucitoarea cale
ce duce către Iza miros de busuioc
când dealul cu pricina îşi prăvălea spre vale
aceeaşi răstignire lipsită de noroc

călca pământul rece opinca lui străbună
cureaua împletită din zeci de primăveri
ţinea legată taina părinţilor cunună
din florile ce-au curs pe apele de ieri

iar barba lui mai aspră ca piatra din hotare
ţinea obrazul roşu în palmele de lemn
întrega aşezare plutea uşor din zare
venea spre noi chemarea nebună ca un semn

stătea bătrânul acela în prag de mănăstire
părea sculptat de meşteri în anotimp de vară
zăceau alături cioburi de vremi în adormire
înghesuite-n ziduri cu zeii lor de ceară

amăgirea albinelor

stuparul harnic în dimineața sorocului
își rânduia coșurile la mila norocului

alături vecinul pizmaș din grădină
împrăștie printre flori miros de sulfină

din fitilul ce arde mocnit prin butoaie
nimic nu rămâne după picuri de ploaie

voioase albinele trezite odată cu soarele
se înalță inundând cu zumzet ponoarele

dar unele zboară și-n grădina cu draniță
unde caută flori printre doage de baniță

naive puful și-l scadă-n mirosul extern
apoi se întorc amăgite către stupul matern

dar acolo de pază albinele soldați le atacă
mirosul e altul mirosul nu poate să placă

și buna rânduială din coșuri o strică
așa că le alungă degrabă departe cu frică

timpul se toarce timpul se arde umbră și soare
câte-odată lumea-i oglindă altădată se moare

cântarea Sulamitei

prolog

unele femei se nasc vestale.
iar locul lor în templu se găsește
iubirile se sting cu lumânarea odată
și uneori când sufli în flacară plăpândă
doar timpul cosmic pare mai tare ca iubirea
iubirile sunt scurte când ard în vâlvătaie
dar fără de iubire viață nu există
dumnezeiască viață este iubirea în lume

cântul I

mai tare ca mustul sărutul tău fierbe
mirosul îmi tulbură micile narfe
du-mă degrabă în beciurile bucuriei
neagră pielea ta este ca pielea mea ziua
mi-am ars trupul păzind rodiile tale
iubitul își sporește lumea cu tine
să mă găsești caută urma dorințelor mele
este gândul tău galop celest
fața ta cerceii tăi gâtul tău mărgelele tale
le voi împodobi toate cu picăturile ochilor
nardul meu va tulbura miresmele serii
ca o periniță voi sta pe pieptul tău ciorchine
fruct proaspăt cules zemuind nestemate
ochi de porumbiță frumoasa frumoaselor toate
cu drag aștern patul verde-n grădină
să ne acopere copacii sălașul duios cu iubire

cântul II

sunt narcisul din câmp și din vâlcele
ca floarea între spini mi-ești draga între fete
ca mărul între frunze iubitul meu se află
și-i dulce rodul său în gura mea de-acuma
în casa ospeției mai sus este iubirea
vreau vin îmbătător și mere răcoroase
bolnavă-s de iubire
țin stânga lui sub cap când dreapta mă cuprinde
să nu-mi treziți iubitul voi fete dimprejur
trecând din deal în vale el vine glăsuind
ca un pui de cerb pe prispă se-așază
mă strigă scoală dragă și vino vino vino
trecut-a iarna ploaia a încetat demult
pe câmp sunt flori și vreme de cântec a început
crinii se-ntrec de-acuma să parfumeze seara
și dulce-i este glasul ascunsei porumbițe
goniți din vie vulpea căci via este-n floare
iubitul este al meu iar eu îi sunt iubită
cât ziua e răcoare spre seară dragă vino

cântul III

pierdutu-mi-am iubitul pierdut o clipă doar
cătatu-l-am prin târg pe uliți în zadar
am iscodit o lume de dragul dragul meu
și l-am găsit aseară în casa mamei mele
vă rog surori iubite să nu-l treziți degrabă
e casa lui de-acuma scăldată-n mirodenii
încinsă de voinici și aprigi luptători
cu săbiile scoase sunt fără teamă-n noapte
din cedru-i este patul și stâlpii din argint

veniți fetele mele ca să-l vedeți cu mine
o bucurie-i nunta și fericirea lui

cântul IV

frumoasă dragă frumoasă ochi de porumbiță grasă
negre-ți sunt sprâncenele dinții ca mărgelele
buze roșii cordeluțe obrajorii străvezii
gâtul turn de scuturi albe sânii pui de iezi prin crini
voi veni la tine seara să colind colind de mirt
fără pată ești frumoasă ești atât de minunată
vino să alergi cu mine în culcușul protector
fermecat sunt de privirea și de mugurii tăi tari
dulce-ți este dezmierdarea dulce-i sărutarea ta
buze miere limba lapte patul cu miros de zâmbru
grădiniță ferecată e fântână ta ascunsă
și un paradis de fructe pe izvorul tăinuit
dulce e iubita-mi dragă gustul ei e cu miresme
ca o trestie se-nalță printre tufele de flori
în grădina ei fântâna apă vie risipește
vânt de noapte și ziuă îi stârnesc miresmele
ca să intre ca să vină coborâtă între roade
gura inima flămândă dragostea mistuitoare

cântul V

îmbătați-vă de dragoste mirilor și mireselor
glasul dragului strigă deschide curata mea
mi-am lepădat veșmântul dincolo de vlaga nopții
sunt plină de rouă picioarele le-am spălat
iubitul meu atinge fereastra și inima deodată
mir mi-a curs din mână picurând intrerea????

deschisă era dar unde plecase iubirea
strigătul meu s-a pierdut lovindu-mi timpanele
bolnavă sunt fetelor de iubitul meu
ce are el mai mult ca alți iubiți zic ele
e alb și rumen jur întâiul dintre mii
cu ochii de porumbel și cu miros de mir
obraz de trandafir crin roșu gura sa
de fildeș este pieptul și brațele de aur
de marmură piciorul măreț e ca un cedru
fermecător mai este iubitul meu cel drag

cântul VI

unde s-a dus el ca să-l găsim toate fetele
în grădina lui aromată să-și pască turma
și crini să culeagă pentru iadele sale
a iubitului dragă sunt și al meu este numai al meu
întoarce-ți ochii frumoasă iubita mea că mă tulbură
părul tău dinții tăi rodii obrajii tăi străvezii
regii cu zeci de regine sute de concubine și fecioare
dar numai una ești porumbița mea curata mea una
reginele și concubinele laude ți-ar aduce
ca soarele strălucește ca o oaste în luptă ești temută
în grădina nucilor văd verdeața viei și meri-nfloriți

cântul VII

întoarce-te frumoasă întoarce-te să te privim
cât de frumoase sunt picioarele tale coapsa rotundă
sânul copt rotund ca o cupă trupul snop încins
doi pui gemeni jucăuși sânii tăi zburdalnice gazele
fildeș gâtul tău iezăre adânci ochii

nasul o linie spre stele îndreptată
măreț îți este capul cu părul în șuvițe purpurii
frumoasă și atrăgătoare ești cu drăgălășenia ta iubito
ca finicul de zveltă struguri atârnații sâni feciorelnici
m-aș urca în copac sprijinindu-mă de ei să-ți simt gura
miros de mere mai dulce ca mustul sărutarea ta
iubita este a dragului ei care îi poartă dorul
vino la câmp vino la țară să petrecem mâine
vino să-ți dau dezmierdările mele
multe fructe vechi și noi pentru tine am păstrat

cântul VIII

frate dacă-mi erai hrănit de-acelaș sân
sărutul nostru fără osândire
în casa mamei te duceam cu vorbe dulci
cu vin și must de rodii te-amețeam
sub capul meu un braț îl cuprindeam
o fete nu-mi treziți în zori iubirea
ce din grădini se-nalță cu-al ei drag
sub mărul plin de seva iubirii împlinite
la sânul tău mă strânge brățară vreau să-ți fiu
mai tare deât moartea e dragostea din noi
din iadul geloziei regrete ca un fulger
nici râurile toate cu marea învolburată
să stingă o iubire nu pot și niciodată
iubirea nu renunță și nu se dă bătută
chiar surioara mică ce încă sâni nu are
ziduri de piatră ar face cu turnuri de argint
sunt zidul tău iubite iar sânii mei sunt turnuri
din lemn de cedru ușa și porțile cetății
căci eu sunt pacea-n ochii iubitului meu drag
degrabă fugi mai sprinten spre mine ca un cerb
aleargă peste munții îmbălsămați și grei

epilog

vestalelor din templul iubirilor deșarte
să nu uitați că vremea se trece blestemată
iar la amurg iubirea nimic nu mai împarte
ci ia-napoi zgârcită tot ce a dat odată

Doamna Murasaky

n-au existat niciodataă mistere
nepătrunse în inimi de
doamne
n-au existat niciodată
abisuri învolburate
cețuri nipone prin
care se văd arznd
oblici ochii ca noaptea

n-au existat niciodată milenii
peste femeile tale
reâncarnate perpetuu

au existat doar plăsmuirea
și speranțele
prințului Genji

cimitirul apelor

valuri valuri după valuri
se strecoară printre pietre
stau deasupra peste maluri
şiruri lungi din fier de ghete

ghete mari de promenadă
au carâmbii răsfiraţi
ghete mici cu toc de stradă
şir de dame şi bărbaţi

zac acolo iar metalul
de-l atingi sună a clopot
undeva în zare malul
moare înecat în clocot

gând pios te-ndeamnă ele
să aprinzi o lumânare
sub o lacrimă din stele
curge Dunărea spre mare

curge Dunărea albastră
Dunărea nemuritoare
cimitir de ape naşte
din pierdutele picioare

Budapesta 16 iunie 2015

Le cimetière des eaux

Vagues après vagues
Glissent parmi les pierres
Longues chaînes des bottes
Il y a au dessous des rivages

Des chaussures de fer alignées
Des bottes pour la promenade
Les jambières pliées
Des bottines élégantes de ville

Des bottes plates pour les hommes
Pour les femmes des bottines à talon
Si l'on touche doucement le métal
On entend des cloches des sons

Quelque part à l'horizon le rivage
Meurt noyé dans le tourbillon
Elles t'exhortent pour allumer une bougie
Sous une larme des étoiles

Le Danube coule sans cesse à la mer
Le Danube bleu immortel
Un cimetière des eaux naissant
Le cimetière des pieds perdus.

Traduction Virginia Paraschiv

exil perpetuu

m-am exilat dincolo de ochiul de carne fierbinte
unde mă văd doar cu ochiul minții cuminte

crepusculare spaime bântuie lumea perversă
eu dorm uneori dorm transparent pe traversă

cine mă vede cine se cade să-mi pipăie cântul
omul de piatră omul de sare omul de pâine pământul

tremură zarea tremură marea tremură cerul de-acuma
tremură inima sufletul gândul și coasta întruna

nu mă simt nu m-aud nicăieri înotând peste ură
arde o geană de ziuă ploaie fierbinte de zgură

vine potopul lasă-l să vină totul se duce de-a valma
lovită e casa lovită e masa lovită e fața cu palma

mai alerg mai plutesc mai îngân levitând printre stele
ode profunde imnuri solemne sacre poemele mele

mă afund mă scufund mai adânc în exilul meu intim
mai diurn mai profund peste timp pare pasul meu ultim

făcătoarea de minuni

prin herghelie zburdă mânzul vărgat
atent armăsarul își poartă progenitura
printre iepe roșcate cu mândrie
iar ea mama iapă adusă recent
de la menajeria urbană se bucură
se bucură și râde

femeia adulteră

tremurau pleoapele sub ele cântau curcubee

închis ochiul vedea pe dinăuntru clipa

atingerea catifelată dospea orgasmul

nimic nu tulbura evantaiul zbaterii

în travaliul său ritmic femeia

bolnavă de insomnie mușca clona

apoi

amantul privi plictisit tavanul

râgâi și se întoarse pe

cealaltă parte

ultimul cavaler

el trece cu martorul frate şi prieten
dar calul îi poartă în şa ca pe trei
iar templul se zbate morganic pe zare
ei singuri şi calul cu paşii de fier

departe e casa departe Mormântul
drumeţii se-ndeamnă cu râvnă la şes
lăsat-au pe stâncă o cruce de sânge
ca semn pelerinii când vin la cules

prin aer prin apă şi flăcări se-ndeamnă
la capătul vremii poteca cu trudă
Frumosul îşi piaptănă complice rugul
şi şterge din cronică templul cu ciudă

zadarnic asudă o frunte nebună
sămânţa-i departe prin veacuri trecută
iar cupa durerii azi plină de slavă
la locuri de taină se poartă-n Ţinută

vai spada îi cade sălbatic din mână
când calul se-mpiedică greu de măslin
mai sunt trecători de păzit până-n ziuă
mai sunt hoţi pe aicea şi alţii ce vin

vai mănăstirea cu schele e-nflăcări
armura sclipeşte adânc prin sutană
şi marele meşter îndeamnă zidarii
să predice pâinea şi vinul la strană

e primul ce merge cu tainica vorbă
e primul ce arde sub purpură cruce

şi ultimul sol ce se scurge din templu
şi ultimul Crist cavaler ce se duce

se pierde în zare o gură de vierme
ce-nghite cei nouă tovarăşi de drum
departe vor duce din spaţii celeste
sămânţa şi cupa prin ceaţă şi scrum

Le dernier Chevalier

Il passe avec son Témoin - son Frère et Ami
Mais le cheval porte les deux dans sa selle
Comme s' ils étaient trois ensemble
Le Temple se secoue dans le mirage du ciel
Ecuyers solitaires et le cheval les pieds… de fer

Loin la maison se trouve, loin le Sépulcre
Les écuyers se dirigent vers la plaine….
Ils ont laissé sur le rocher une croix sanglante
Tel qu'un signe pour les pèlerines y venant

Par l'air, par l'eau, et par les flammes
Au bout du temps le sentier impénétrable
Le Beau coiffe comme complice les buchers
Il efface de la chronique le Temple avec dépit

En vain un fou front se trouve en sueur
La graine par les siècles est passée…
La coupe de la douleur, aujourd'hui pleine de gloire
Elle est présentée à la Tenue par des endroits secrets

Hélas, l'épée tombe sauvagement de la main
Lors que le cheval s'empêche de l'olivier
Il y a encore des cols des montagnes à garder
Il y a encore des voleurs et d'autres qui y viennent

Hélas le convent a les murs enflammés
Et l'armure brille par la soutane
Le Grand Maitre demande aux maçons
Prêcher le pain et le vin par leur sermon

C’est lui le premier qui s’en va au mot secret
C’est lui qui brule sous la croix sanglante
C’est le dernier qui quitte furtivement le Temple
Et le dernier Christ Chevalier qui s’en va

Il se perd dans l’abîme qui se roule dans les ténèbres
Qui avalent les neuf compagnons pendant leur chemin
Loin, loin, elles vont porter parmi les espaces célestes
La coupe par le cendre et le plus chaud brouillard

Traduction Virginia Paraschiv

Madona Neagră

îţi închin un gest al iubirii
un gest plin de nemărginită sclipire
mai copleşitor decât cea mai grea lacrimă a ta
Madona Neagră din piscurile şi abisurile lumii
ca nişte perle s-au rostogolit învolburate talazuri
gânduri după gânduri simfoniile cerului

gânduri după gânduri raze adună
până în slavă muzica lor creşte senină
călătorind prin labirinturi celeste
cu driade ce iubesc umbletul copacilor
iar corul îngerilor te înalţă adorată
şi noapte virgină

îţi închin un gest veşnic strălucitor veşnic
nemărginit în iubire şi inima zvâcnind caldă
inconfundabilă aşa cum ţi se potriveşte
Madona Neagră şi cu aceeaşi măsură
priveşte în profunzimea timpului
tăcerea umbrelor de piatră

La Madone Noire

Ma grande révérence pour toi,
Par ce geste de l'amour
Un geste accablé d'une infinie brillance
Plus accablant que ta plus lourde larme
La Madonne Noire des hauts
Et des abîmes du monde
Des vagues tremblentes
Sont roulées comme des perles
Des pensées les unes sur les autres,
Les symphonies du ciel

Des pensées les une sur les autres
Réunissent les rayons
Leur musique chrétienne
S'agrandit en toute sérénité
En voyageant par de celestes
Labyrinthes aux dryades
qui aiment le demarche des arbres
Mais le choeur des anges te porte
A haute, adorée nuit virgine

Ma révérence par mon geste toujours
Brillant toujours, incommensurable
Dans mon amour mon cœur
Indubitable pour toi bat la chamade

La Madone Noire regarde
Toujours avec la même mesure
Dans la profondeur du temps
Le silence des ombres des pierres

(Traduction Virginia Paraschiv)

mănușile albe

la groapa comunală la groapa cu istorii
unde se-adună zilnic mizeria urbană
zăcea bătrâna doamnă care scurmase-n zorii
de umbre și gunoaie în căutări de hrană

privea soldatul roșu cu steaua lui fugară
priveliștea macabră din vârf de baionetă
femeia aristocrată dormea pe flori de ceară
în rochia cu volane distinsă și cochetă

și galopau cazacii cu hatmanul alături
pe marmura din sticla palatului de iarnă
dormea răpus de vodkă înconjurat de tronuri
un Zek strângând în brațe un capăt de lucarnă

și-n liniștea profundă de rău prevestitoare
în ziua cea măreață o mână în cătușă
croia pe trupul rece al tristei muritoare
o lume proletară din zgură și cenușă

plângea acolo maica Rusia preacurată
privind bătrâna moartă la groapa cu nămol
în vreme ce mujicul din țarina prădată
își atârna medalii de gâtul gros și gol

părea măreață totuși această arătare
venită din milenii cu tristul său norod
prin neguri diavoli roșii au început să zboare
spre râul care curge sub maiestuosul pod

și-n zorii aceia roșii de sânge și suspine
vedeai de sus o Doamne sărmana creatură

cum se pierdea-n haznaua istoriei divine
cuminte resemnată cu zâmbetul pe gură

ieșeau peste gunoaie în raza de lumină
din mânecile rupte țesute cu arnici
ca ultime podoabe din viața ei senină
imaculate albe mănușile ei mici

Les gants blancs

Dans la fosse commune, dans la fosse de l'histoire
Où la misère urbaine se rassemble quotidiennement
La vieille madame qui avait pataugé
Dans la boue des ombres et des misères
Pour chercher de la nourriture, gisait

Le combattant rouge ayant son étoile courante
Regarde l'image macabre de la baïonnette sanglante
La noble femme dormait sur les fleurs de cire
Avec sa robe en dentelle, distinguée et coquette

Les cosaques galopaient prés de leur capitaine
Sur le marbre du verre du palais d'hiver
Un Zek embrassant la ronde lucarne
Dormait vaincu par la votke , entouré par des trônes

Dans le silence profond et de mauvais présage
Ce jour- la grand une main libérée des menottes
 Frappait sur le froid corps de la triste mortelle
Un monde prolétaire de scories et cendre

La mère Russie immaculée pleurait là-bas
En regardant la vieille morte dans la fosse couverte
De boue tandis que le moujik accrochait a son gros
et nu cou des médailles des domaines dépouillées

Pourtant cette chimère issue des siècles avec
 Son triste peuple semblait majestueuse et forte
Par les ténèbres de rouges diables commencent
Voler vers la rivière qui coule sous le noble pont

Et a cette aube rougie de sang et des soupirs
Mon Dieu, on voyait la pauvre créature
Errante par le cloaque de l'histoire divine
Obéissante résignée avec un sourire sur la bouche

Sur les ordures dans le rayon de la lumière
Des longues manches aux fils de coton teints
Comme les derniers bijoux de sa vie sereine
On voyait les petits sans tache gants blancs

(Traduction Virginia Paraschiv)

zăpezile albastre

unde mai sunt zăpezile albastre
şi calde din amurguri străvezii
pierdute sunt de-acum în avalanşe
pierdute sunt iubirile târzii

mai ning domol din cer alte colinde
peste ţinutul meu cu dor nespus
iubita tandră braţul şi-l întinde
să prindă fulgii iernii ce s-a dus

mai lungă-mi pare iarna asta plină
de-atâta promoroacă atârnată
pe brazii zvelţi si-albaştri de lumină
ce-şi leagănă coroana înstelată

şi-mi tremură deodată braţul rece
pe umărul tovarăşei de drum
mă năpădeşte timpul care trece
cu amintiri de ceaţă şi de scrum

unde mai sunt zăpezile albastre
şi calde din amurguri străvezii
pierdute sunt de-acum în avalanşe
pierdute sunt iubirile târzii

vântul nordului

vântul nordului statornic şuierând seară de seară
tremură oglinda Tisei nevăzută-n cer povară

şi se duce fără preget fără dor şi fără taină
până-n măgura cea aspră scuturând a nopţii haină

urcă aburii din unde pas cu pas în revenire
pentru ca să le prăvale într-o altă adormire

iar sub cetina ce-şi scurge picăturile pe carte
umbre trec din altă lume altă viaţă altă moarte

ziduri noi cu mii de nume şi nescrise epigrafe
stau la uşa închisorii mărturii fără parafe

cine astăzi le mai ţine socoteala împlinită
câţi au fost câţi au şters praful de pe cronica tocită

s-a uscat pe ochi noroiul cu sămânţa lui de vise
au plecat sub gloanţe oarbe din tranşee interzise

iar alături ca o smoală de-ntuneric şi mai greu
mărturie-i cimitirul de copii ce plâng mereu

au trăit aicea oamneni şi neoameni laolaltă
din industria terorii într-o urbe blestemată

câţi au fost câţi o să fie şi mai sunt cei ce aşteaptă
milă îndurare Doamne milă-n altă judecată

vântul nordului statornic şuierând seară de seară
tremură oglinda Tisei nevăzută-n cer povară

ultima trecătoare

eu am păzit de-a-valma porunci și trecători
sub sabie jurat-am să fiu loial și drept
stăpâne unde-s fraţii de cruce trădători
lăsatu-m-au aicea să stau să te aștept

uitat mă simt de casă și frate deopotrivă
dușmanul mă-nconjoară aici la trecătoare
plutesc pe valul mării plutesc într-o derivă
mă doare rana adâncă și sufletul mă doare

de-o vreme mă apasă speranța cu răsplata
tocită-mi este spada de-atâtea lupte grele
mai am o trecătoare de apărat și gata
voi birui și asta și patimile mele

voi aștepta cuminte voi aștepta sorocul
în tine mi-e nădejdea și dorul de schimbare
tu vei veni odată odată cu norocul
acelei zile pline de har și sărbătoare

onorurile toate cu demnităţi și grade
când le vei da acolo voi fi și eu la urmă
privindu-ți bunătatea și chipul cumsecade
mă voi smeri atuncea mă voi smeri în turmă

cei ce-au fugit de muncă și luptă fără seamă
te vor privi din față tovarăși trădători

în vreme ce departe voi sta la rând cu teamă
păzind aceleași drumuri aceleași trecători

iar când mă vor aduce cu-agape și cu glume
la masa unde în glorii se-nghesuiesc mereu
atunci voi înțelege că-n strâmba asta lume
răsplata o împarte doar numai Dumnezeu

tatăl nedemn

a vrut să-şi înobileze tatăl drept moştenire

cât mai avea cald sângele albastru

aşa că şi-a deschis venele poruncindu-i

să-şi facă o transfuzie

dar nu a curs decât roşu roşu banal

vinovat venerabilul tată azvârli bastonul

spre strămoşii săi ancestrali

blestemându-i

refugiul meu

în armonie sunt cu
propria mea filozofie
domestică

aici mă simt cel mai . . .
bine sau rău luminişul
este strada mea
preferata mea
locul meu de odihnă
ultimul refugiu

la capătul lumii e tot ce
merit
atât după o viaţă sălbatică

numai eu înţeleg iar
tovarăşa mea de potecă
înţelege şi ea că
aceasta
este destinaţia noastră
finală

refugiul meu

recunoştinţă

nu poţi să treci cu vederea unui om
o faptă sub rezerva îndreptării
nu poţi dacă natura lui firească
este profund
nerecunoscătoare

coboram din veşnicia munţilor
căutam ceva dar m-am trezit găsit
în vîltoarea nebună
a secolului

simţi acel vânt
mirosul de ploaie sărată
totul e un dar
întreaga lume şi cu tine în ea
acele bătăi din pieptul tău
ştiu că nu ai plătit pentru ele
eu nu am plătit pentru ale mele
cei doi ochi mâinile astea
iată ce ştiu
nu poţi să faci nimic pentru
această lume
această viaţă
aşa că
pleacă-ţi naibii capul şi primeşte
această recunoştinţă
un bătrân mi-a spus odată că
recunoştinţa mi-ar reda libertatea
nu ştiu exact cum funcţionează
dar ştiu că sunt recunoscător
şi ştiu că sunt liber

prin ploaie

cine știe ce ne-așteaptă
dincolo de-osânda serii
cât departe este noaptea
cea albastră a primăverii

deocamdată stau și cuget
o fărâmă de speranță
mă străfulgeră prin ploaie
ceru-i negru ca o zdreamță

trece o umbră pe alee
murmurând o rugăciune
mii de candele aprinse
ard la gropiile comune

și prin ploaia asta stearpă
de nimic prevestitoare
zboară un corb spre nu știu unde
pasăre nemuritoare

cine știe ce ne-așteaptă
dincolo de-osânda serii
cât departe este noaptea
cea albastră a primăverii

Stejarul din Iabes

(Saul)

în mâna lui lancea vibrează năpraznic
el singur şi-a tras-o pe-o piatră cu zdrele
el singur a dat purtătorului tolba
să-i care cu scutul şi coiful cu tot
armura şi armele cele mai grele

l-a uns văzătorul pe creştet în grabă
şi spata cu treizeci de inşi de-a mâncat
aflat-au asinii pierduţi prin Şalişa
şi iezii şi turte de pâine cu vin
cei trei la copacul din Tabor i-au dat

dar el prorocind cu prorocii alături
la Miţpa pe dealul viclean de-a rămas
când cel prea înalt îndreptându-i simţirea
prin gura trimisă mustrându-i sămânţa
a scos între neamuri ascunsul din vas

şi-a scris văzătorul în cartea cu dreptul
poruncă din cer aşternută pe neamuri
acasă-n Ghibea ostaşul de suflet
să-l ducă pe el împăratul hulit
făcut să nu vadă s-audă nimic

Nahaş Amonitul venit-a în Iabes
doar ochiul din dreapta să-l scoată-n ocară
dar solii ajuns-au degrabă-n cetate
şi boii lui falnici s-au frânt în durere
blestemul să cadă pe toţi răzvrătiţii

când jerfa din Ghilgal se stinse în slavă
şi-a dat curăţia de inimă-n faţă
mai drept văzătorul cu lumea le zise
bătrân şi albit am ajuns până astăzi
din locul acesta pleca-voi cu rost

vă judec pe voi pentru faceri de bine
când Moise şi Aaron v-au scos din Egipt
de Domnul uitat-au îndată părinţii
iar Domnul la Hator şi Moabul v-a dat
să plângeţi uitarea şi dorul o vreme

trimis-am pe Ierubaal şi Barac din ţara
vrăjmaşului Filisten să vă şteargă de fraţi
nu eu v-am fost slava şi liniştea-lume
nu eu v-am călcat în picioare duşmanii
nu eu peste neamuri v-am pus împărati

şi-a zis văzătorul doar el înţeleptul
pe Domnul îl cheamă la vremi de restrişte
cu tunet şi ploaie se-arată vremelnic
şi spaimă de moarte sădeşte în voi
slăviţi-l ca bunul din cer să se mişte

de nu veţi pieri cu-mpăratul alături
de nu vă veţi teme de numele meu
nimic nefolosul ninic va aduce
poporul ales şi poporului meu
îi sunt peste veacuri alături la greu

şi lui îi sunt singur stăpân Dumnezeu

un altul de leu şi de urs izbăvit
tăiaţi două sute au fost de pârlog
scăpat pe fereastră cu fuga la Rama
de Mical soţie ascuns prigonit
cu suliţa-n ziduri de-acuma zălog

ca pâinea sfiinţită pe cel căutat

departe pe munte la Betel şi Micmaş
oşteni două mii aşteaptă răspunsul
iar alţii-n Ghibea cu fiul alături
cu groază şi ură stârniţi Filistenii
au strnâs ca să lupte o mie de cară

aduse în grabă şi arderea toată
cu jerfa-n zadar mulţumirea uitară
pe Domnul punând-l în cumpănă strâmbă
evreii trecură Iordanul în spaime
călăreţi şase mii Filistenii îi urmară

dar el învrăjbitul de Domnu-n poruncă
îşi strigă chemarea de azi şi de ieri
şi nimeni nu-l vede pe câmpul de luptă
şi nimeni n-aude ce spune la greu
pe vorbe l-apasă cu mii de poveri

dreptatea lui alta-i dreptatea din cer

ce soartă nebună mă frânge întruna
de patimi mă scurg din greşeală-n greşeală
şi tac văzătorul cu Domnul de-o vreme
mă fură vrăjmaşul pe câmp de bătaie
şi-n creieri îmi urlă ciudată sminteală

războaie putrtat-am cu neamuri o mie
El Domnul pe mână vrăjmaşul mi-a dat
pe Amon cu Edom şi regii din Ţeba
pe toţi Filistenii din corturi şi taberi
pe toţi netăiaţii pe toţi i-am tăiat

greşit-am eu unul cu voie nătângă
păcate se-ntind ca săgeţile-n corzi
iertat-am Chemiţii chemat-am pe Iuda
din Şur şi Havila la luptă cu luptă
lovit-am duşmanul şi noapte şi zi

ce faptă mă umple de-atâta ocară

greşita-i o rege cruţându-l pe Agag
cu boii şi oile slabe-n pământ
să înşeli tu porunca cerească pe câmpuri
stăpână doar sabia fie şi tu
nimic să zdrobească al tău legământ

doar harpa copilului răul să-l stingă
când el uriaşul se-ntoarce la treabă
Iar piatra se scurge din coif în ţărână
şi tremură-n spaime armia fugară
de rege poporul se leapădă-n grabă

stârnita-i pe Domnul mânia te paşte
a zis văzătorul din morţii peste noapte
la lupta te-ndeamnă cu tabăra toată
şi sânge va curge şi panică-n corturi
un altul va bate duşmanul de moarte

în capul lui cerul pământul de-a valma
se-nvârte cu semne prorocii se-ntrec
si strigă să iasă cu spor la bătaie
veniţi să luăm pradă vite şi oi
înfrânt-am pe neamul lui Amalec

îndură-se Domnul de noi Israel

departe pe munte Ghilboa fugarii
aşteaptă zadarnic un rege răpus
ce mână vrăjmaşă mă umple de sânge
ce arme îmi sfâşie trupul lovit
ce soare se stinge devreme-n apus

pierdut strigă unsul pierdut istovit

armura mi-apasă suflarea greoaie
din urmă săgeţi zeci şi zeci m-au ajuns
uitat sunt de domnul uitat sunt de lume
uitaţi îmi sunt fiii de lance răpuşi
sunt singur cu robul pe câmp nepătruns

în sânge se scaldă trufia mea stearpă
mă cer Filistinii în lanţuri să pier
în vârful de spada m-aruncă blestemul
înfrântă oştirea-i aiurea pe dealuri
înfrânt sunt o Doamne înfrânt Israel

vitejii din Galad pe noapte călcară
şi duseră morţii apoi în cetate
amarnic jelindu-i scoţându-i din pietre
pe capul şi trupul măritului rege
jurară cu luptă să facă dreptate

acolo în Iabes pe umbre de veacuri
din oasele arse stejarul de-o lume
îşi trage cuminte pe frunze şi ziduri
sămînţă din sevă şi trup din cenuşa
întâiului rege întâiului nume

eloida *(ultima rugăciune)*

Motto:

”Eli, Eli, lama sabahtani?”

Doamne vin atât de târziu la tine
locul meu este mereu liber de toate
reţinut la marginea nisipului nestatornic
când eu mă acopăr cu umbra mea de întuneric
o lume mă răstigneşte cu ură
fără să înţeleagă tânguirtea cugetului robit
de dorul de harul tău revărsat peste
zdreamţa de cer cenuşiu aruncată
dincolo de spaţiu şi timp
ultima mea nădejde pierdută

şi plâng în ochiul tău Doamne visul şi carnea
înghesuindu-mă în confuzii şi spaime
pus la vedere în piaţa suplicilor
ca o atocmire nătângă
încerc să vorbesc cu gândul tău Doamne
căutând secunda mea cosmică dăruită
beau apă din stânca aşteptărilor
împreună cu tâlharii mei sateliţi din
fiul tău prea iubit Doamne mă strîng
luminează tot ce aud în beznă
unde muzica ta nu mă vede de pietre
căci sunt atârnat între polii dorinţei
bătut în cuiele cuvintelor tale
fără trecut fără prezent pe
crucea viitorului neştiut atârnat

m-am născut bătrân şi m-ai întinerit vremelnic
păşesc prin cenuşa imperiilor de ceară
îngheţat în ochii soldaţilor de plumb
devreme mă alungă îngerul salvator
cu vârful norului ascuţit de ploaie
străpunge tapla fugară pe câmpuri
din sevă să curgă umoarea de sticlă
dealul căpăţânii cu livezi de măslini

tu ai dăruit pacea alungând disperarea
cu sabia arhanghelului scoasă din teaca de foc
în fie ce zi îţi simt gustul de mine
din palmele tale mă trezesc după semn
de dragul luminii de taină mai păsuieşte-mă Doamne
să nu pun alţi dumnezei la cumpănă dreaptă
chiar dacă sunt frânt de ascultări şi cuvânt
sceptic din dogma cusurului stors
poleind creuzetul sfintelor tale
cu seva incertitudinilor mele tardive
lasă îngerul să mă aprindă din gânduri
scuturându-mă de relee lumii
ca pe o cârpă de şters amănuntele
să mă arate tuturor beneficiarilor luminii
strigând strigarea strigărilor tale
iubiţi-vă şi veţi fi iubiţi de voi şi de alţii
pe Dumnezeul cel veşnic slăviţi
şi veacurile vor curge la picioarele voastre

eu voi fi deşteptătorul de semen acelaşi Doamne
vorbitor de cuvinte alese şi fără prefăcătorie
toţi mă vor cunoaşte prin tine fără prejudecăţi
şi fără pătimaşe halucinaţii prin tonuri

cei mici cu cei mari deopotrivă poemului meu
testament
foc viu în candela cerului vor aprinde

culeg din ochiul de zgură chipul
celui care mă vinde ca pe mielul de paşti
înghit zumzetul roiului de frustrări anonime
şi in imnul meu de slavă cerului preacurat
înfloresc cuvintele din sămânţa neascultării
alături de nerostitele rugăciuni de iertare

priveşte-mă din rugul de foc Doamne cum mor
de dragul desăvârşirilor tale trupul meu plânge
extazul sugestiei nemiloasei plecări
vinovaţi cocoşii repetă cântarea a treia oara
morţii ies viii intră în aceleaşi morminte tocite
sărmanii şi bogaţii au aceleaşi oase cioplite
cenuşa miroase a iarbă de viperă
cu gust de ciupercă otrăvită în intenţie
jurăminte şi făgăduinţi uitate Doamne în noi
stropeşte cu sânge şi grinda caselor mele
mântuind cercul meu din infernul de griji

vin atât de târziu la tine Doamne
după ce am vânturat neputinţele lumii
vreau să-mi fac cuibul de pasăre neagră
în grădina cu florile veşniciilor necuprinse
doar tu imi poţi schimba înfăţişarea
şi sângele cerului în aripi să-mi torni
durerea din taină şi taina din zbor amânat

singur sunt pe cărarea morţii îngustă
nu-i loc decât pentru o trecere una
nu încape nimeni cu mine alături

doar dincolo de florile acelea îngheţate
renaştem aceleaşi invieri nemurite

zilele trec precum anii tăi de lumină
în care tu ai zămislit cuvântul şi fapta
mi-ai dat cuget din cugetul tău şi iubire
să pot ierta cu ea păcatele fraţilor mei duşmani
ce darnic ai fost când le-ai dat ura de moarte
ce darnic ai fost când le-ai dat ura din mine

voi veghea la ora ascultărilor neodihna
cu care mă hrăneşti din carnea de ceaţă
prin gaura oarbă scurtând galaxiile
cum ai comprimat pentru mine timpul
şi spaţiul în câteva secvenţe de patimi
te simt venind Doamne apusul se încinge
iertarea ta miroase a grădină curată
sângele meu explodează în artere
provocând o imensă hemoragie de patimi
dincolo de moarte doarme universul utopic

dar drumul meu trece pe lângă ceruri
curăţat ar trebui să fie degrabă
de prefăcătoria intrărilor obişnuite
cu protocolul stufos de rigori
mă strecor sfios încărcat cu spaimele mele
printre cei norocoşi copiind indulgenţe
îngerii veghează numărând biletele de clasă
tronul tău nevăzut încă judecă duhul
inima gandul maduva rece din coastă

aşa a fost şi de ar fi începutul începutului meu
să găsească o altă gaură neagră amână
această întrevedere de numai tine ştiută

lasa-mă strecurat încăodată pe acolo
cu toate răstignirile mele bolnave şi
durerile desenate pe pânze apocaliptice
decomprimă apoi spaţiul şi timpul în grabă
pentru ca să te pot slăvi încă o lume
iscodind acelaş infinit de semne ascunse
în taina pentru care smerit şi învins
Doamne vin atât de târziu la tine

omul cu pene de aur

iar el a venit să se aprindă acolo
turnându-și foc în artere din stele

iar el avea aripi cu pene de aur
în locul mâinilor obosite de drum

iar el a rămas răstignindu-se acolo
a nu știu câta oară pe runele roșii

iar el a vorbit despre lume în lume
mergând sub călcâi lovind pietrele

iar el a adus pacea și buna înțelegere
cu tihnă și blândețe pe buze și inimă

iar el a avut fratele ucis de ai voștri
cu ură și mânie proletară-n intenție

iar el a avut mama ucisă de ai voștri
cum zic în memorialul durerilor unii

iar el nu a avut pe nimeni aproape și
batjocorit a fost de toți din neamul vostru

iar el nu a știut și nu va ști niciodată
cu ce a greșit cetății vouă și altora

iar el se proiectase demult în eternitate
purtând la gât salba cu fețele voastre

iar el se va ruga pentru voi întruna
iertându-vă trufia disprețul și ura

iar voi ați stropit cu agheasmă contabilă
consiliul acela albastru din județul istoric

pădurea gastă

e cheia lumii o povară a omului în
starea sa de om pocalul sfânt și merele
de aur încă se caută în aparente paradigme
sunt legi simboluri semne mici comori
ce-au curs măsuri și ritmuri naturale
e cheia lumii o povară a omului în
starea sa de om

sunt obiecte talisman de contemplat ca
hrană bucurie împlinire natura lucrului
cu grijă se ascunde de lăcomia micului
vrăjit Chivotul Solomon ca rege la
îngropat în rudimentul de a ști
sunt obiecte talisman de contemplat ca
hrană bucurie împlinire

ajuns în Galia Perille făcu un templu
Vasul Sfânt templiștii regi ai Graal-ului
cu Perceval îl duc la orient acolo căci
orientul unei perle e sanctuar lumină și
trezire tradiție-inspirată pădure orient
ajuns în Galia Perille făcu un templu
Vasul Sfânt

pădurea templului cu iazuri ce tăinuesc
păzite de regele pescar ascunzători în patru
cu spin frumos pe drumul de vizită fântâna cu
păsări rece calea spre mănăstiri castelul și
cupa sa cu pinten de munte dureros stejar
pădurea templului cu iazuri ce tăinuiesc
păzite de regele pescar

nopți albe

nopți albe nopți pline de veghe și dor
de nu știu ce stinge ninsoarea lor rece
mai tristă mai albă ca scâncetul lor
vremea se duce vremea se trece
nopți albe nopți pline de veghe și dor

undeva copilul geamănul iernii
sania lunecă fugărind caii și luna
mă doare și frânge tremurul cărnii
pe spuză se-adună jeratic întruna
undeva copilul geamănul iernii

mai cade o pală de vânt pe o geană
și aburii curg risipiți în tăcere
se scutură gând după gând peste rană
nimic nu se mișcă în umbra ce piere
mai cade o pală de vânt pe o geană

și nimeni nu plânge sub vatra de spumă
troznind niște flăcări mai pâlpâie greu
iubiri trecătoare din ani se adună
să-mi bâtuie visul sub tâmplă mereu
și nimeni nu plânge sub vatra de spumă

nopți albe nopți pline de veghe și dor
de nu știu ce stinge ninsoarea lor rece
mai tristă mai albă ca scâncetul lor
vremea se duce vremea se trece
nopți albe nopți pline de veghe și dor

nocturnă

după ce mi-am prins liniștea
în somnul cu pioneze
îmi leg gleznele de visuri
și șterg valurile cu stele

vocea ta

vocea ta
șoaptă de dragoste angelică
persistă în urechea mea
laică

aș vrea ca să alung
graiurile tuturor oamenilor
minciunile lumii
pentru ca să rămână
acolo numai vocea ta
minunată
vocea ta

Madona de la Baia Sprie

Maestrului Mircea Rusu

venerabilă fecioară ea se clatină pe soclu
aducând din nori bătaia vântului de miazănoapte
curge râul curge-n valuri lacrimile lui de cioclu
adunate-n suitoare puțuri galerii și șoapte

umbre dese umbre albe se perindă printre stele
dealurile gem de aur prăvălit în dor de seară
toată cazna și durerea la picioarelel ei grele
le adună să le spele pentru a nu știu câta oară

și cu brațele deschise parcă vine în noi curată
risipind în patru vânturi griji nevoi și suferință
Maica Domnului Madona Spria cea nevinovată
dăruind din cer viață pace liniște credință

Ea se întoarce către lume în divina-i ipostază
undeva maestrul tandru o privește și suspină
binecuvântează doamnă doamnă binecuvântează
mâna dalta și ciocanul ochii fruntea lui senină

ultimul rege

a fost și el un om destoinic și mândru-n vrednicica sa
a fost născut pe glia asta să poarte a neamului povară
și prins a fost cu legăminte și jurământ măria sa
a fost un rege a fost o stemă a fost coroană a fost țară

el trece ultimul de-acuma un cavaler al crucii sfinte
spre alt tărâm se-ndreaptă grabnic înconjurat de veșnicie
rămânem singuri între neamuri rătăcitori printre morminte
a fost cândva aici o țară a fost un neam de omenie

e ultimul vlăstar de sânge de sânge nobil rege uns
ce stă în sala tronului de-acuma pe catafalc cu tricolor
și plânge țara plânge cerul și plânge codrul nepătruns
și arde dorul arde fruntea și lacrimile noastre dor

în urma lui durerea noastră durerea lacrimei străbune
venim plângând la locul sacru al tronului de domn pribeag
rămas-am fără rege Doamne rămas-am fără rugăciune
pierduți suntem în astă lume îndură-te de noi și steag

și dacă glasul nostru sincer pios și recunoscător
la ceruri va ajunge-odată într-o istorie curată
îndură-te de noi și țară redă-ne rege și popor
ca măreția țării noastre să nu se piardă niciodată

culpa metafizică

unde eraţi tovarăşi când capul lui pe grindă
cădea încet dar sigur coloană cervicală
cămaşa însângerată ce zeghe s-o cuprindă
când s-a oprit bătaia de inimă în poală

eraţi eraţi acolo gândiţi-vă mai bine
vă prefăceaţi că ninge sau plouă după vreme
nevinovat băiatul acela nu mai vine
iar mama lui sărmană aşteaptă şi se teme

nici urmă de tristeţe în suflet şi gândire
nu oboseşte mintea şi trupul vostru viu
rămasă ziua aceea rămasă amintire
a voastră demnitate umană n-o mai ştiu

unde eraţi tovarăşi când se umplea celula
de sânge cu sudoare şi zgomot de bătaie
când îi spărgeau cu ranga copilului rotula
lovit apoi cu cizma lovit în măruntaie

eraţi şi voi acolo pe stradă sau aiurea
vă bucuraţi de viaţă la moarte nu gândeaţi
cădea pe voi oraşul cădea pe voi pădurea
nu vă mişca nimică nimică nu simţeaţi

unde eraţi tovarăşi când capul lui pe grindă
cădea încet dar sigur coloană cervicală
cămaşa însângerată ce zeghe s-o cuprindă
când s-a oprit bătaia de inimă în poală

elegia divină

”Dedicată fiilor și fiicelor mele”

dragii mei scrisoarea aceasta găsească-vă în pace
și Dumnezeu mare arhitect și constructor al universului
slăvit stăpân al tuturor văzutelor și nevăzutelor lumii
să fie cu voi în faptele și intențiile voastre bune mereu
spiritul vostru să-l sfințească cu neostoită vrerere
zile voastre să fie asemeni luminii din voi neispitită azi
El mă îndeamnă să mă adresez vouă cu sfiala și teamă
rugându-vă să mă înțelegeți de acuma că eu merg
pe cea mai strălucitoare cale ultima potecă din
ultimul drum prin trecătoarea de rugăciune și taină

deci dragii mei eu îl iubesc pe Tatăl și nu-l pun
la cumpănă strâmbă cu nimeni în univers așa cum
vă sfătuiesc eu de bine iubiți-l pe Stapânul nostru
dar și pe cel care v-a dăruit jumătatea lui din viață
pentru unul din polii fără de care diferența e nulă
respectați-l pe tatăl vostru așa cum și eu l-am iubit
pe al meu părinte fără cârtire patimă sau judecată
avem doi tați unul divin altul terestru *vae victis*
nouă și celor ca noi iertare și milă deopotrivă veniți
să vă închinați runelor încrustate pe steagul de doliu
al părinților noștri sub înfloriții arbori ai recunoștinței

învățați să vă respectați ocrotitorul genelor voatre
purtătorul de zestre și sânge sfințit cu spirit sfânt

cel care vă dăruieşte suflare şi clocot din taine
nenăscută erai încă fiică pe drum de-ntrerupere
cine a dat o viaţă de tihnă pentru dreptul tău de naştere
şi te-a iubit ca pe ochii din cap până la capăt
cea mai mare ai fost regină şi viperă ruşinată de
numele şi originea ta nălucă a nopţii ai ales să fii
învăţându-ţi pruncul să urască cerul clanului tău
regină ai fost şi tu mai mică temătoare de zile
ai visat să prinzi lumea înaltă cine te-a dus acolo
cu preţul lui Pavlik tainele mor odată cu moartea
binecuvântat să fie cel care dăruieşte viaţă din viaţă
tatăl e unul el este ocrotitorul în vreme de cumpănă
mereu uităm asta şi ne învârtoşăm mădularele minţii
contra stăpânului nostru părinte şi tată vrednic nebun
ca vântul încă bântuie lumea încurcându-vă existenţa
cu veghea sa de pelerin al sfântului templul în flăcări
cinstiţi bătrânul cinstiţi pe tatăl sângelui vostru respect
se cuvine în locul judecăţilor pătimaşe şterge-ţi din
memoria patologică ura de tată amintiţi-vă bunele
nu relele vieţii răzbunarea este a Domnului stăpânul
la fel şi răsplata fetele mele fiţi binecuvântate în veci

cel mare ai fost Esau a lui Isac călcâiul tău tată şi
frate geamăn ţi-au fost deopotrivă binele vieţii
cântărit mereu de umbra tatălui din aproape uitat
mâinile tale lipicioase au fost leagănul spiritului
des încercat de bucurii deşarte viaţa ta a fost aşa
cum îşi caută sau găseşte fiecare spiritul devenit
niciodată nu vei fii aidoma tatălui şi nici altora
iar de întrecut nici vorbă că din adâncul criptei
el va fi zmeu dragon neînvins biruind lumea
nu judeca când vei fi judecat sabia nu ridica că
de sabie cade ridicătorul nevrednic dă respect şi
onoare tatălui stapânul sângelui tău şi al sorţii

mezinule purtător de iluzii și doruri plăpânde
cuvinu-ți-se ție toate căci tu ai luat binecuvântările
fraților tăi de sânge și lut așa a fost să fie tu ascultător
la vreme de restriște întâiul intrat la prima-ncercare
sub ochii și mâna tatălui ocrotitor al celor slabi de
asta să-ți amintești mereu slavit fie Domnul cerului și
pământului luminișul va fi crucea remușcărilor tale
tardive ce-și vor spori greutatea pe lespedea vremurilor
aspre vor fi judecățile iar răsplata pe măsură tatăl al
vostru a fost o pasăre a furtunilor biruitoarea tempestelor
cu aripile imense deasupra lumii batjocoritoare
privind-o din înălțimea firii și gloriei sale pasăre fără
picioare pentru ca pământul să nu-l doară nicodată

deci voi fii și fiice ai tatălui orfan păcătos și nevrednic
eu nu schimb neînțelesurile voastre nu sugrum tainele
iubesc mormintele părinților și fraților mei din adâncuri
nu mă voi întoarce în lumea aceasta ci cu ea în picioare
voi merge înainte pe drumul tăcerii eterne nepătrunse
sunt căile Domnului nostru candoarea și magnificența sa
răsfrângeri triste nu suportă spiritul meu încă vioi iară
lumina vieții mele va încălzi drumurile voastre cu sârg
prin lumea pe care eu am învins-o îndrazniți și deveniți
la rândul vostru ceea ce eu am fost sânge în clocot
gândul vostru îl voi simți pretutindeni cruce și clopot

dușmanii din jur mă urăsc pentru sănătatea mea iar
că trăiesc încă puternic călcând timpul în ciuda anilor
viu și nevătămat necuprinse adâncuri asvârl demoni
tihna le-o bântuie negre le sunt visele pe curcubeul
pânzelor mele încă mai veghez câmpul tocită sabia

lovește ard copacii cu sandalele mele mergători călare
pe munții care stau gata să plece și ei spre nevăzute
încă șesuri albastre fii mei și fiicele mele această
scrisoare găsească-vă pregătiți pentru binecuvântare
și pace sufletelor voastre purtătorilor de sânge și
gene sfințite de stăpânul nostru eternul Dumnezeu

*

noaptea de sânziene

în noaptea aceea oreadele
și-au spălat ochii cu apa sfințită din
izvorul albastru iar stâncile au tremurat
îndelung răbdătoare
dar unde este mirele au întrebat
undele vorbitoare de semne
și ochii au strălucit cu lacrimi
a plecat la vale cu o cunună de
sânziene pletoase galbene și albe
ce frumos pare el împodobit așa
noi l-am privit aseară au zis ele
oprindu-se din curgere într-o
vană de piatră
el ne-a învățat să râdem
sau să plângem după vreme
dar e mirele nostru au mai zis
oreadele țâfnoase ochii noștri
poartă oglinda undelor calme
atunci să-l legănăm împreună
au mai zis apele

părinții uitați

priviți cum se plâng de dor și nevoi
și stau priponiți prin spitale sărace
ai noștri părinți orfanii de noi
părinții bătrâni paiațe buimace

le tremură pleoapa și mâna bolnavă
iar lacrima-n sec o înghit trinitari
cerșesc de la Domnul puțină zăbavă
nu știu ce anume bătrâni solitari

bătrâna aceasta mai udă de lacrimi
e mama cu sufletul ei de cristal
ce gânduri o bântuie veștede patimi
o ning ca o iarnă o ning val cu val

sub perna jilavă își trage o geantă
să dea un bănuț unei nurse cu toane
se târâie greu lângă pat aberantă
bunica și mama privind spre balcoane

dar nimeni nu vine și nimeni nu vede
noianul acesta de boli și dureri
ai săi au probleme de nu-ți vine a crede
domestice treburi de azi și de ieri

mai trece o noapte mai ia o pastilă
mai cere o cană mai vrea un flacon
mai geme odată mai plânge cu milă
ce tristă e lumea de-a aici din salon

și aspre necazuri se-ndemn toate cele
trecem de-a valma plutind prin cutume

ne naştem de-a pururi cu bune cu rele
nu ne uita Doamne părinţii în lume

şi trecem furtună prin toate de-o vreme
te chinuie greaţa de ei să te-apropii
şi totuşi curând vor veni să ne cheme
orfani de copii părinţii şi popii

priviţi cum se plâng de dor şi nevoi
şi stau priponiţi prin spitale sărace
ai noştri părinţi orfanii de noi
părinţii bătrâni paiaţe buimace

COMENTARII CRITICE PERSONALE
(Culpa matafizică)

La nivel planetar nazismul a fost condamnat definitiv. Definitiv şi irevocabil, cel puţin deocamdată. Dar comunismul? Aici lucrurile se complică. Fără să exagerez am explicat evoluţia şi propagarea prin contagiozitate a comunismului iniţial până la la fanatismul doctrinar şi fundamental promovat de corifeii comunişti clasici sau moderni. Comunismul nu a fost condamnat, cu toate că a depăşit ca dimensiune şi rezultate politice catastrofale orice închipuire. Ororile şi victimele comunismului întrec înzecit, însutit şi îmmiit ororile lumii, dar cu toate acestea lumea nu are de gând să condamne comunismul, spre exemplu. Dimpotrivă, comunismul devine tot mai actual şi prezent în ideologia politică, faptică sau speculativă modernă, extinzându-se cu repeziciune ca o picătură roşie într-un pahar cu apă clară de stâncă.

Dintre toate speciile sau variantele naţionale, comunismul românesc ocupă un loc aparte. El se distinge prin culoarea sa cenuşie, în continuarea celei roşii. Culoarea cenuşie este rezultatul unui amestec de culori fundamentale, dar şi de nuanţe cu caracter specific naţional sau doctrinar. Cine s-a murdărit odată cu vopseaua asta nenorocită devine ”dalmaţian”, asemeni câinelui pătat. Petele dalmaţiene sunt definitive. Fac parte din natura speciei canine respective. Ele se propagă ereditar şi obligatoriu. La om fenomenul extrapolat speculativ devine o apocalipsă. O apocalipsă comunistoidă extrem de contagioasă şi fatală.

Ca prim Marker de sensibilitate a morbidităţii comunistoide româneşti rămâne sindromul, numit de

mine într-un poem cu subiect apocaliptic ”răcirea inimilor”. Sindromul de răcire a inimilor. Sfârșitul lumii, cu alte cuvinte. Semiologia recunoașterii sindromului începe, la români, prin constatarea absenței conștientizării culpei metafizice. Românul este dispus să recunoască orice numai că este comunist nu! Dar nerecunoșterea culpei cenușii sau roșii duce, nemijlocit, la dispariția oricărei urme de demnitate umană. Pierderea demnității umane duce la apocalipsa comunistoidă de care am vorbit deja.

Culpa, dacă ar fi să-l citez pe Karl Jaspers, ar fi de patru feluri: criminală, politică, morală și metafizică. Trecând peste penal, politic, și moral, m-aș opri puțin asupra culpei metafizice ca un concept cardinal în filozofia culpei generale. Co-responsabilitatea în procesul de solidaritate umană a fiecărul membru al unei comunități în fața nedreptăților, în general, dar și a crimelor de orice fel, în special, constituie primul pas spre conștientizarea culpei metafizice. Faptul că am asistat, pasiv, ca om, la maltratarea semenului meu, denigrarea sa, morală sau profesională, înjosirea, blamarea, hărțuirea sau anularea dreptului la subzistență, mă face mai vinovat în fața propriei mele conștiințe decât un criminal ordinar de drept comun. Faptul că trăiesc nestingherit și fără reacție în mijlocul unei lumi alături de colegul sau fratele meu, om ca și mine, dar tratat în cu ”regim special”, fără să iau poziție, atitudine sau reacție, îmi afectează grav factura mea umană, chiar în detrimentul celei profesionale sau intelectuale. Conștientizarea culpei metafizice reprezintă, după mine, pasul suprem în tentația de a deveni dintr-un om bun un om și mai bun.

Personal, ce mi s-a întâmplat mie ? Dacă ar fi să fac o trecere, în revistă, a câtorva aspecte fundamentale

din existența mea sumară, punctual aș aminti doar câteva pentru care culpa metafizică a comunității maramureșene ar fi obligată să opereze în consecință:

-Arestarea pe motive politice a tatălui meu în perioda stalinistă și condamnarea lui ulterioară la o viață dusă la limita subzistenței până la moarte.

-Asasinarea fratelui meu mai mic prin decapitare, la numai 20 de ani vârstă, arestat de către căpitanul Pop de la Miliția Baia Mare în anul 1966 cu aprobarea procurorului șef tovarășul Petruț.

-Exterminarea mamei mele la Sighetul Marmației în celebrul pavilion al halatelor albe.

-Arestarea mea când eram student și dus într-o unitate de muncă forțată pentru exterminare la Aiud.

-Inițierea de către Gheorghe Goran, colonel al securității române din Baia Mare a unui Dosar de Urmărire Informativă – DUI sub pretextul că aș fi ”Terorist” ???!!! . Pe toată durata urmăririi am suportat tot felul de mizerii și acțiuni inumane din partea securității, inclusiv iradierea.

-Condamnarea mea penală pentru un avort denunțat de o studentă comunistă colaboratoare a organelor de miliție și securitate sub motivația că, având o familie cu 4 copii minori și, deci, o situație materială grea, aș fi fost tentat să fac ca medic acel avort ???!!!

-Refuzul de a mă încadra la Spitalul Județean din Baia Mare ca medic specialist chirurg când aveam o familie în orașul acesta formată din patru copii minori și o soție bolnavă de tuberculoză. (Tovarășul dr. Opriș Constantin, director al DSP Maramureș). Motivația am citit-o la Galați într-o scrisoare oficială adresată Direcției Sanitare Județene în care se specifica că: Ar fi un ”lux” pentru comunitatea din Baia Mare să angajeze un fiu de

deținut politic. (Semnează tovarășul dr. Pop Coriolan, director adjunct al DSP județ Maramureș).

-Atitudine ostilă, ireverențioasă promovată cu persistență în toate mediile și la toate nivelele, dublată de denigrare profesională, morală și civică, atât față de mine cât și față de soția mea Virginia Paraschiv, om de o factură profesionala, intelectuală și umană de excepție.

-Nerecunoșterea mea și a soției mele ca oameni de știință, cultură și civilizație, cel puțin la fel ca în restul comunităților culturale europene sau de pe alte meridiane. **Respectul față de cultură trebuie întărit și cu, respectul față de slujitorii culturii.**

-Viața mea furată și frustată.

Toate acestea m-au determinat să constat, cu mare tristețe că, fără nicio obiecție, comunitatea în mijlocul căreia încă mai trăiesc, îmi datorează scuze. Scuze și nu numai . . .

MIHAI GANEA

Cuprinsul

rămas templierul	6
bătrânul din Breb	7
amăgirea albinelor	8
cântarea Sulamitei	9
Doamna Murasaky	15
cimitirul apelor	16
le cimetiere des eaux	17
exil perpetuu	18
făcătoarea de minuni	19
femeia adulteră	20
ultimul cavaler	21
le dernier chevalier	23
Madona neagră	25
la Madone noire	26
mânuşile albe	27
les gants blancs	29
zăpezile albastre	31
vântul nordului	32
ultima trecătoare	33
tatăl nedemn	35
refugiul meu	36
recunoştinţă	37
prin ploaie	38
Stejarul din Iabes	39
elodia	45
omul cu pene de aur	50

pădurea gastă 52
nopți albe 53
nocturnă 54
vocea ta 55
Madona de la Baia Sprie 56
ultimul rege 57
culpa metafizică 58
elegia divină 59
noaptea de sânziene 63
părinții uitați 64
Comentarii critice personale 66

Redactor : Virginia Paraschiv
Coperta : Mihai Ganea
Tehnoredactor : Alin Oltyan
Bun de tipar: iulie 2019. Apărut: iulie 2019
Editura TRANSILVANIA, Str. Luminişului nr.5/7
430333, Baia Mare, Tel & fax : 0362401599
Tel.mobil: 0748859034
E-mail : mihai_ganea10@yahoo.com

PRINTED IN ROMANIA

Cititor de proză
Republica artelor

PROIECTUL CITITOR DE PROZĂ
www.cititordeproza.ning.com

MIHAI GANEA

Pe ultima trecătoare se trece cu smerenie, în tăcere. Poetul Mihai Ganea alege, în cuprinsul volumului **Ultima Trecătoare** (Editura Transilvania, 2019) , să se dedice ideii de trecere ca pelerin smerit. Singur pelerinul prin "cioburi de vremi în adormire". O imensă și necuprinsă singurătate întocmită din cristalele "ciobite" ale cunoașterii de sine, într-un univers confuz și repetabil al temelor false, infectate de amintirile păgâne din istoria strivirii ființei umane. Pașii ultimi prin "Ultima Trecătoare" sunt anevoie de parcurs.

VIRGINIA PARASCHIV

Volumul aparține Bibliotecii Cititor de Proză . Este interzisă comercializarea acestuia.
Volumul poate fi reeditat numai cu acordul autorului.

ISBN 978-606-8423-34-0